

[Hans Hedtoft.]

Udbyttebetaling til Aktionærerne, Finansministerens Serie af indirekte Skatter, hvis Skæbne indtil dette Øjeblik i alle Tilfælde er ukendt for mig, det vigtige Forslag om Grundværdistigningsskyld, som ikke mindst Statsministeren efter Morgenavisens Meddelelser har Forudsætninger for at erkende Rimeligheden og Rigtigheden af, de ikke gennemførte Jordlove — for blot at nævne de Ting, jeg kan erindre i Øjeblikket. Alle disse Ting ligger som Vrag ved denne Rigsdagssamlings Afslutning. Nogen Hovedlinie, noget Alternativ som Modsætning til den økonomiske Linie, der er Socialdemokratiets, findes ikke, forener ikke de Partier, der støtter Regeringen. Der er i dette Øjeblik een eneste Ting, der forener, een eneste Ting, og det er ikke noget løfterigt, det er noget yderst negativt: Ønsket om for enhver Pris at undgå et Folketingsvalg. Det er sagt i een Sætning det, der karakteriserer Øjeblikkets politiske Situation i Danmark: Ønsket om at undgå, eller om man vil: Frygten for et Folketingsvalg. Det forener.

Denne Situation er uholdbar i det lange Løb. Vi ønsker fra Socialdemokratiets Side et Folketingsvalg snarest muligt, og det er min Tro, at Erkendelsen af Rigtigheden heraf breder sig i videre og videre Kredse. Et Folketingsvalg vil bekræfte, at Regeringen savner Mandat til at blive siddende. Et Valg vil give Mulighed for en Politik, der fører Danmark ud af det nuværende Dødvande, og muliggøre, at der med Folkets Tilslutning bliver taget fat paa Løsningen af den Række vigtige politiske Opgaver, der foreligger, bl. a. Forfatningsændringen, der skal give en yngre Generation her i Landet Medbestemmelsesret, og tillige at der bliver taget fat paa den Kæmpegenopbygningsopgave, som den nuværende Regering har ladet ligge fuldstændig uløst.

Edvard Sørensen: Overskriften over den Tale, som det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft nu holdt paa sit Partis Vegne, angav han selv, da han sagde, at Regeringen indtager en ynkelig Stilling ved Rigsdagssamlings Afslutning i Forhold til de Løfter, der var givet. Det var det, der i Pressen, det var det, der i Radioen skulde staa som Overskrift over den Tale, der blev holdt her. Naar man som Tilhører lyttede til Indholdet, fik man den bestemte Opfattelse, at det var en tynd Blanding, der var i Flasken, den svarede ikke til Etiketten; det var tilsyneladende alvorlige Angreb, der rettedes mod Regeringen, men jeg fandt ikke et eneste Angreb med nogen som helst Slagkraft.

Det ærede Medlem siger, at Regeringens Stilling ved denne Rigsdagssamlings Afslutning er en ynkelig Stilling set i Forhold til de Løfter, der er givet. Det maa naturligt være min Opgave at betragte denne Sætning fra vore Synspunkter, og jeg kommer da til et helt andet Resultat end det, det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft kom til. Det, som mit Parti gik ind for forud for Valget i 1945, var at arbejde mod den Socialiseringsplan, som Socialdemokratiet da mødte med, og som vi for Resten ikke har hørt meget til siden, den, som formentlig var bygget op for at muliggøre det Samarbejde mellem Kommuniste og Socialdemokrater, der dengang førtes Forhandlinger om. Disse Forhandlinger brast. Man forhandlede jo ogsaa dengang i andre Lande om et lignende Samarbejde. Man forhandlede om det i Norge, og man ser i Bladmeddelelser, at nu er Alliancen virkelig sluttet i Norge. Jeg vil gerne spørge, om det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft paa Baggrund af dette har indledet Forhandlinger med de danske Kommuniste om Samarbejde, for saa var det lige saa rigtigt at faa det klarlagt nu ved denne Debat.

Det, Partiet Venstre og dermed Regeringen gik ind for i 1945, var at arbejde imod den Socialiseringsplan, der forelaa, det var at arbejde med paa det Genopbygningsarbejde, der var nødvendigt, det var at bringe Ro paa Arbejdsmarkedet og faa overført Arbejdskraft til Produktionen, det var at faa Balance i Statsfinanserne, det var at arbejde med paa, at Økonomien her i Landet kunde genrejses. Det er de Opgaver, der har ligget for, og naar man nu hører Kritikken, er det jo en Kritik, som giver Udtryk for den Opfattelse, at vi her i Danmark i Modsætning til andre Lande har ladet, som om der intet var sket i Verden. Jeg forstaaer ikke, at man vil føre en saadan Agitation; den danske Befolkning vil i alt Fald i stort Tal forstaa at bedømme den til, hvad den er værd.

Hvad er der nu opnaaet? Der er opnaaet ved Samarbejde, ved Støtte fra konservativ og radikal Side — en Støtte, som vi vil have Lov til at sige de to Partier Tak for — at faa gennemført en Række vigtige Foranstaltninger. Det er ikke saadan, at man er ved Vejs Ende, nej, der er langt endnu, men man er paa Vej fremad.

Det første, man tog fat paa, var hele Arbejdsproblemet. Som man ved, fik vi en Ændring i Arbejdsløshedsloven, der ved en Lovanordning i Marts 1945 var blevet ændret saaledes, at man i Understøttelse kunde faa op til $\frac{4}{5}$ af den gennemsnitlige Ugeførtjeneste. Naar vi fik denne Lovanordning,